

ще бъде дадена прилична рента и тя ще замине в двора на Людовик I

- Кога може да се очаква да стане това? - попита царят.

- Щом получим отговор на посланията, които ще изпратим до младия Бодуен и Негово Светейшество.

- Надявам се, че в същите послания ще има и напомняне до Негово Светейшество за признаването на нашата независима патриаршия. Само тогава ние ще можем да възобновим стария договор от 1228 година... - каза престолонаследникът.

Всички се извърнаха и изгледаха младежа. Никога до тогава Петър не се бе намисал в държавните работи. За пръв път сега той взимаше думата и с това издаваше ²⁴премия си и стремителен нрав. Опасната точка, около която се въртяха преговорите и която до сега не бе спомената, бе подхвърлена решително от младия наследник.

Епископът на Перуджия трепна. Той потри замислено ръцете си, докато диреше отговора. Лицето му бе безстрастно, сякаш изваяно от камък. Най-сетне той каза полена:

- Ако ние отстъпим по въпроса за българското наместничество в Константинопол, то тогава трябва да получим отстъпки по църковния въпрос. Инак мъчно е да си представим, че Негово Светейшество ще даде одобрението си за разтрогване на Бодуеновия брак.

- И докато тия преговори се проточат в по-благоприятна, или по-отрицателна смисъл, в това време кир Ватаци ще подсили крепостите си, ще събере опитни гарнизони и военачалници, за да ни създаде трудности при изгонването му от полуострова... - каза неволно баилът на Константинопол. - Ето какво. Аз предлагам военните действия да започнат още в началото на есента, а в това време преговорите между Рим и Търнов спокойно да си продължават. Да не се избързва в решения, от които после някоя страна може да се разкае.

- Не... - каза решително Петър. - Военните действия не могат да започнат в никакъв случай, докато не се получи от Рим благоприятен отговор на нашите искания.